

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745714400/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

det mig klart, at jeg slet ikke vidste, hvad Guld var — ja, at jeg aldrig havde tænkt derover. Jeg tav forvirret; Drengene er ikke stærke i Definitioner.

„Guld,“ sagde Onkel med en vis Vægt, „er et Metal, som er nitten Gange tungere end Vand, som lader sig bøje og strække endnu lettere end Bly, og er lige saa blødt som dette. Se nu her, Viggo!“

Med disse Ord greb Onkel Fabrikkens store Pørt-nøgle og slog løs paa Klumpen, som øjeblikkelig skiltes ad i en Mængde flade, glinsende Blade, der som Guldstøv fløj hen over Bordet. Derpaa skænkede han et Glas Vand, tog noget af det kostbare Guldstøv og kastede det deri — det blev først svømmende ovenpaa, saa sank det langsomt til Bunds.

„Kan det nu være Guld?“ spurgte Onkel med en tør videnskabelig Sikkerhed, som fik mine barnlige Illusioner til at briste som Sæbebobler.

„Nej,“ svarede jeg langsomt, „men hvad er det da?“

„Glimmer!“ sagde Onkel og pustede de lysende Guld-korn bort fra Bordet med samme Ro, hvormed han havde bortblæst mine Drømme. „Læg Mærke til, Viggo“ — Onkel holdt ved slige Lejligheder meget af at indskyde en nyttig Moral — „at i Videnskaben, som i Livet, er ikke alt Guld, som glimrer. Hvor har du for Resten den Klump fra?“

Nu fortalte jeg Onkel mine ærgerrige Drømme. Han hørte opmærksom til og sagde: „Naa, der stikker dog vistnok en Kemiker i dig alligevel. I Morgen, naar du kommer fra Skole, skal du faa Lov til at komme ned i mit Laboratorium og hjælpe mig med at lave rigtigt Guld — dette her duer ikke.“

Den næste Morgen, før jeg gik i Skole, blev jeg pludselig kaldt ind i Onkels Værelse. Han sad i Sofaen med Resterne af Krukkens Indhold foran sig og undersøgte omhyggelig hvert lille Glimmerblad

med en Lupe, som han holdt i Øjet ligesom Ur-magerne. Maaske var det dette uvante Kunststykke, der gav hans Træk noget stramt og inkvisitorisk; men den øverste Knap var knappet til, og det var ikke noget godt Tegn. Han vedblev Undersøgelsen, medens jeg i tavs Spænding blev staaende ved Døren. Pludselig kastede han Lupen og spurgte:

„Hvor tog du de Sten, Viggo, som du puttede i den Krukke?“

„I Kvartskælderen, Onkel.“

„Var det den i første Caard — den under Laboratoriet?“

„Ja, Onkel.“

„Hvad kom du i Krukken?“

„Kun Sten, Onkel! Kvarts, Feldspat og de andre, som laa dernede.“

„Ikke andet!“

„Jo, et gammelt Stykke Papir. Det lagde jeg øverst for at dække til.“

„Højest besynderligt!“ udbrød Onkel og stirrede med Lupen paa et lille Guldkorn, som han havde lagt paa en Lap af højrødt Klæde. „Saa maa det have været i Ovnens Sand eller i Glasset. Højest mærkværdigt!“

„Hvilket?“ spurgte jeg med bange Beklemthed; thi jeg fik en Anelse om, at noget af min Opdagelse dog maaske eksisterede.

„Se her!“ sagde Onkel, og skød den røde Lap, hvorpaa der laa et Guldkorn, saa stort som et Knappenaalshoved, over til mig. „Dette er Guld, virkelig rent, metallisk Guld. Hvorledes er det nu kommet der?“

„Der kan du se, Onkel,“ svarede jeg med en hemmelig Stolthed. „Saa er dog noget af „det rigtige“ kommet i Krukken.“

„Bild dig blot ikke det ind,“ sagde Onkel strengt. „Tro ikke, at du har fundet de vises Sten. Dreng